

Arrest

nr. 168 343 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt.

Gezien de beschikking van 6 april 2016 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 14 april 2016.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 27 april 2016.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat in zijn specifieke situatie niet gesproken kan worden van een vendetta in de klassieke zin en dat hij niet heeft aangetoond geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker aanhaalt dat de identiteit van de personen die wraak willen nemen eigenlijk gekend is aangezien verzoeker en zijn familie verklaard hebben dat de aankondiging werd gedaan door de vader van het slachtoffer merkt de Raad op dat naast de personen die betrokken waren bij het incident verzoeker niet kon aangeven uit wie de familie M. nog was samengesteld en dat hij zich ook niet informeerde naar de samenstelling van de familie M. In de logica van bloedwraak is het essentieel te weten van wie het gevaar precies kan komen.

De Raad merkt op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen, wat in casu niet het geval is.

De Raad merkt op dat een verwijzing naar verslagen (stukken 3 en 4) niet volstaan om aan te tonen dat er voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Albanië. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op deze wijze in gebreke blijft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Albanië.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielaanvraag, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 1 april 2016, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij thans met een aanvullende nota veel nieuwe documenten heeft die het bestaan van de vendetta in haar hoofd en haar vrees voor vervolging dienaangaande ondersteunen en bewijzen.

Verzoekende partij duidt de door haar bij de aanvullende nota aangebrachte documenten aan als volgt:

1. *een attest van de organisatie Republika e Shqipërisë Komiteti i Patjimit Mbarëkombëtar van 5 februari 2016 met betrekking tot het bestaan van de vendetta die aan de oorzaak is voor de vrees van verzoeker (met een vertaling naar het Frans);*
2. *Een notarieel attest van de verklaringen van E.X., een verre familielid van verzoeker, van 4 februari 2016 (met een vertaling naar het Frans);*
3. *Het bewijs dat Lo. B. (vroeger gekend onder de naam van Le. B.), de zoon van de broer van de vader van verzoeker die ook door de bestaande vendetta bedreigd wordt, in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend;*
4. *Een attest van de organisatie Republika e Shqipërisë Komiteti i Patjimit Mbarëkombëtar van 26 september 2015 met betrekking tot het bestaan van de vendetta die aan de oorzaak is voor de vrees van verzoeker (met een vertaling naar het Frans)*
5. *OFPPA, Rapport de mission en République d' Albanie, du 3 au 13 juillet 2013, mai 2014 (fragmenten)".*

Op 6 april 2016 vraagt de Raad aan verwerende partij een schriftelijk verslag over de door de verzoekende partij neergelegde documenten.

In haar schriftelijk verslag d.d. 14 april 2016 (stempel RvV 15 april 2016) stelt verwerende partij het volgende: *“Verzoekende partij heeft ter terechtzitting op 1 april 2016 volgende nieuwe elementen overgemaakt: 1) een attest van de organisatie Republika e Komiteti Patjimit Mbarëkombëtar dd. 5 februari 2016 2) een notarieel attest van de verklaringen van E.X. 3) het bewijs dat L.B. in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend 4) een attest van de organisatie Republika e Komiteti Patjimit Mbarëkombëtar dd. 26 september 2015 5) een landrapport van mei 2014. Na onderzoek van de voorgelegde nieuwe elementen komt verweerder tot volgende vaststellingen:*

Vooreerst merkt verweerder op dat de door verzoeker aangehaalde problemen geenszins beschouwd kunnen worden als vendetta in klassieke zin, zoals blijkt uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers verklaringen werden daarenboven weinig overtuigend gevonden om te spreken van een actuele en geloofwaardige vrees. Documenten, opdat zij enige bewijswaarde kunnen hebben, moeten ondersteund worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Met betrekking tot de attesten van de organisatie ‘Republika e Komiteti Patjimit Mbarëkombëtar van 5 februari 2016 en van 26 september 2015 (documenten 1 en 4) merkt verweerder vooreerst op dat het louter louter fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan dit schriftelijk verslag (SRB Albanië, corruptie en vervalste documenten dd. 13/01/2012) dat er bij de uitreiking van Albanese documenten een wijdverbreide fraude en corruptie optreedt. Deze documenten laten bijgevolg geenszins toe om een persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hoofd van verzoeker af te leiden. Bovendien blijkt dat het attest van 5 februari 2016 afkomstig is van de heer Gjin Marku, werkzaam bij Republika e Komiteti Patjimit Mbarëkombëtar. Uit dezelfde informatie blijkt dat onomstotelijk wordt aangetoond dat Gjin Marku corrupt is, waardoor de door hem verstrekte informatie objectieve bewijswaarde ontbeert.

Aangaande de verklaring die door E.X. afgelegd werd bij een notaris dd. februari 2016 (document 2), wijst verweerder erop dat getuigenissen of brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet

voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Het feit dat deze verklaring afgelegd werd bij een notaris en door hem ondertekend werd geeft de inhoud van de verklaring geen bijkomende bewijswaarde (RvV, nr. 104.967 van 13 juni 2013).

De loutere vaststelling dat L.B., de zoon van de broer van de vader van verzoeker een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend (document 3) vermag geenszins de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Het door verzoeker toegevoegde document toont noch de familieband aan noch enig gemeenschappelijk asielmotief, zijnde de beweerde vendetta. Bovendien wordt elke asielaanvraag individueel onderzocht waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande de aanvraag. Tot slot merkt verweerder op dat een verwijzing naar algemene rapporten (document 5) niet volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of wat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS, nr. 138.480 van 15 december 2004; RvS, nr. 121.481 van 9 juli 2003; RvV, nr. 33.066 van 22 oktober 2009; RvV, nr. 25.725 van 7 april 2009). Gelet op bovenstaande vaststellingen besluit verweerder dat de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen geenszins de kans vergroten op het toekennen van een internationale beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In haar replieknota van 27 april 2016 stelt verzoekende partij het volgende:

"III.2.1. Wat de kwalificatie van het conflict als een 'klassieke' vendetta.

Verwerende partij merkt op dat de door verzoeker aangehaalde problemen geenszins beschouwd kunnen worden als een vendetta in de 'klassieke' zin.

De vraag is of het noodzakelijk is dat een conflict beschouwd moet worden als een vendetta in de klassieke zin, dat wil zeggen conform met alle regels van de Kanun, om kans te maken op een internationale bescherming.

Recente evoluties van de vendetta worden gedocumenteerd zowel door het stuk n° 5 van de aanvullende nota van 1 april 2015 (zie pp. 9 tot 13) als door documentatie van de UNHCR (UNHCR, « Position de l'UNHCR sur les demandes de statut de réfugié dans le cadre de la Convention de 1951 relative au Statut des Réfugiés, fondées sur une crainte de persécution en raison de l'appartenance d'un individu à une famille ou à un clan impliqué dans une vendetta » van 17 maart 2006 (stuk 1).

In dit laatste document wordt de evolutie van de vendetta als volgt beschreven : (...)

De UNHCR neemt dus akte van de evolutie van de "klassieke" vendetta naar een moderne versie ervan wat de door de vendetta bedreigde familieleden betreft, en dit in tegenstelling tot de « klassieke » regels van de Kanun (zie ook stuk 5 van de aanvullende nota van 1 april 2016, pp. 12-13) zonder dat dit afbreuk doet aan de kwalificatie van vendetta. Nergens in het document van de UNCHR (stuk 1) wordt er gesteld dat de voorwaarde om een conflict als een vendetta te beschouwen de strikte toepassing van de regels van de Kanun is.

De vraag die door het document van de UNHCR rijst betreft de grond van de vervolging en het behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van de vluchtelingenconventie.: (...)

De vraag is dus of het feit dat alle regels van de Kanun niet nageleefd worden afbreuk doet aan het behoren tot en bepaalde sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker kan niet akkoord gaan met zo'n redenering. De centrale vraag is voor de UNHCR of de asielaanvrager gevisieerd word of verwikkeld is op basis van een oude code en niet het feit dat alle regels van deze oude code nageleefd worden. De UNHCR heeft akte genomen van de evolutie van de vendetta zonder te beschouwen dat het niet naleven van alle regels ervan de kwalificatie ervan beïnvloedt. Zelf wanneer alle regels van de Kanun niet strikt nageleefd worden moet men beschouwen dat de wraak nog altijd op de toepassing van de Kanun berust. Dit wordt ook aangetoond door het stuk n° 5 van de aanvullende nota van 1 april 2016 (pp. 12- 13]: (...). Sowieso hebben de vragen rond het naleven van de regels van de Kanun enkel betrekking tot de gronden van vervolging en niet tot het bestaan van daden van vervolging. In zulke hypothese, al zou U Raad oordelen dat het aangehaalde risico niet gelinkt kan worden met een van de criteria van de vluchtelingenconventie, blijft het dat de risico die voortvloeit uit het conflict tussen de familie B. en de familie M. wel het risico is die in de nota van de UNHCR beschreven werd (stuk 1, pp. 1-3). Dit risico neemt de vorm van een risico voor het leven, of gedwongen te zijn om in eigen huis opgesloten te leven (stuk n° 5 van de aanvullende nota van 1 april, pp. 14-15). Zo'n daden zijn vervolgingsdaden in de zin van artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet en zijn ook ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

De voorspelbare gevolgen van het conflict tussen de families B. en M., hoe men deze ook kwalificeert, moeten dus beschouwd worden als een daad van vervolging of ernstige schade. Deze redenering wordt ook door de UNHCR gevolgd (zie stuk 1, p. 3 en p. 5, voetnoot n° 10).

III.2.2. Wat de betrouwbaarheid van de voorgelegde attesten betreft.

Verwerende partij berust zich op een document van 20 oktober 2011, met een actualisatie van 13 januari 2012. Uit dit document blijkt dat het onmogelijk is om « voldoende zekerheid te hebben over het al dan niet omkoopbaar zijn van bepaalde organisaties » en dat de lijst die opgesteld is niet betekent « dat alle attesten die door elk van deze organisatie is uitgereikt, gebaseerd zijn op fictieve informatie ».

Wat betreft de organisatie die de attesten voor verzoeker en zijn familie heeft afgeleverd, en zijn président, Gjin Marku, geeft het document van verwerende partij aan dat hij als een van de meest betrouwbare gesprekspartner beschouwd wordt door de Albanese autoriteiten en de asielinstanties van verschillende landen, dat de CEDOCA regelmatig contact met hem heeft gehad op het moment van het opstellen van de SRB, en dat hij meermaals de fraude bij andere verzoeningsorganisaties heeft aangeklaagd. Deze betrouwbaarheid wordt verder in vraag gesteld omwille van (1) een televisieprogramma waarin hij betrappt wordt, in verborgen caméra, op het verkopen van een attest aan een persoon die niet in een vendetta verwickeld is (2) het openen van een onderzoek op basis van vervalsing in december 2011 en (3) een email van de président van een andere verzoeningsorganisatie in Albanie. Wat de televisie-uitzending betreft heeft zijn organisatie een schriftelijke reactie opgesteld en een audit laten maken van haar eigen werking, wat een uitleg biedt op de beelden van de programma. De schriftelijke reactie wordt opgenomen in de SRB, maar niet volledig. De laatste pagina's met betrekking met de resultaat van het audit zijn afwezig in de SRB. Wat het onderzoek betreft moet men vaststellen dat deze al meer dan 4 jaar geleden geopend werd. Deze informatie is dus niet meer actueel en verwerende partij zou de uitkomst van dit onderzoek moeten meedelen. Dit is zeker het geval aangezien Mr Marku nog steeds beschouwd wordt als een valabele gesprekspartner door andere Europese instanties. Hij is uitbundig geciteerd in het document die in mei 2014 gepubliceerd werd door de Franse asielinstantie (toegevoegd in de aanvullende nota van 1 april 2016, stuk n° 5, pp. 9-24) die het volgen de stelt in verband met zijn organisatie (pp. 18-19) : (...)Uit deze informatie blijkt dat de beschuldigingen niet volstaan om te besluiten dat er onomstotelijk aangetoond werd dat alle attesten die door deze organisatie of zijn président vervalst zijn. Verder bezit verzoeker over een origineel van het attest van februari 2016.

II.2.3. Documenten in verband met L. B..

Verwerende partij meent dat het feit dat L. B. een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend vermag geenszins de motivatie van de bestreden beslissing te weerleggen De familieband en de asielmotieven worden niet aangetoond. Bovendien dient elke asielaanvraag individueel onderzocht te worden waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst. Verzoeker meent dat dit een belangrijke informatie is wat de situatie van de familie B. in Albanië betreft. Dit toont aan dat andere volwassene mannelijke leden van deze familie het land ontvlucht hebben. Wat de specifieke motieven van de asielaanvraag van L. B. heeft verzoeker ook een attest in zijn naam toegevoegd bij de aanvullende nota (stuk 4 van de aanvullende nota van ,1 april 2016] waaruit blijkt dat hij asiel heeft aangevraagd op basis van het conflict met de familie M.. Dit element versterkt de geloofwaardigheid van het bestaan van het conflict en dient ook in rekening genomen te worden bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker. Dit toont ook aan dat dezelfde feiten aan de basis liggen van de vrees van Mr. L. B. en van verzoeker, wat ook een vermoeden vormt van het bestaan van een familieband tussen beiden.”

4.2. Uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkt dat er zich in het verleden ten aanzien van haar of haar clan, ondanks de beweerde uitgesproken 'wraak' (midden 2014), geen (concrete) problemen met de familie/clan M. hebben voorgedaan, en dat verzoekende partij zich met betrekking tot haar vrees (en die van haar familie) voor de familie/clan M. nooit tot de Albanese autoriteiten heeft gewend. Dit wordt niet betwist, doch integendeel bevestigd en erkend, in het verzoekschrift van verzoekende partij waar o.a. wordt gesteld dat “de familie geen bedreiging/problemen van/met de M. hebben gehad” en dat “de familie geen klacht bij de politie heeft ingediend tegen de clan M.” (verzoekschrift, p. 4 en 7).

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij aangehaalde uitgesproken wraak vanwege de familie/clan M. en de vraag of deze al dan niet als een 'vendetta' in de klassieke zin/betekenis kan worden beschouwd, blijkt aldus uit niets, en verzoekende partij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot eventuele problemen/bedreigingen in de toekomst vanwege de familie/clan M. niet zouden kunnen of willen helpen. Verzoekende partij liet immers geheel na, zo blijkt uit haar verklaringen en ze toont het tegendeel niet aan, om de uitgesproken bedreigingen

vanwege en vrees voor de clan/familie M. bij haar autoriteiten aan te kaarten. Ze diende geen klacht in bij de politie, noch bracht ze op een andere manier de Albanese autoriteiten op de hoogte van de wraak van en vrees voor de familie/clan M. Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde vrees voor M. aan nationale bescherming ontbeert.

De door verzoekende partij aangebrachte documenten, en haar betoog ter terechtzitting aangehaald en deze in de aanvullende nota en replieknota uiteengezet, doen geen afbreuk aan en vermogen geen ander licht te werpen op het voorgaande.

De door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting van 1 april 2016 aangebrachte stukken hebben immers geen (enkele) betrekking op en bevatten geen concrete informatie omtrent de beschermingsmogelijkheden voor verzoekende partij in Albanië. "*Stukken 1 tot 4 hebben*", zo geeft verzoekende partij zelf in de aanvullende nota aan, "*tot doel het bestaan van de vendetta te staven*" en "*uit stuk n° 5 blijkt ook dat een evolutie plaatsvindt wat de vormen van de vendetta betreft*".

Volgens verzoekende partij blijkt "*uit stuk n° 5 (...)*" weliswaar ook dat "*er geen doeltreffende en van niet-tijdelijke aard bescherming beschikbaar is voor de slachtoffers van vendetta (in het bijzonder pp. 16-17).*", doch verzoekende partij toont met die algemene verwijzing naar algemene informatie niet aan dat het haar persoonlijk in geval van eventuele problemen in de toekomst met de familie/clan M. aan nationale bescherming zou ontbreken. Verzoekende partij liet immers, zo weze herhaald en benadrukt, geheel na om de wraak van en vrees voor M. ooit bij de Albanese nationale autoriteiten aan te kaarten. In zoverre zij voorhoudt dat haar autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen, berust deze (blote en veeleer theoretische) stelling aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist deze dan ook elke grondslag en alle ernst.

Verzoekende partij toont niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de in het administratief dossier opgenomen informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekende partij *in casu* naar het door haar bij de aanvullende nota gevoegde en als stuk 5 aangeduide rapport van OFPRA (Office Francais de protection des réfugiés et apatrides) van juli 2013, volstaat niet om aan te tonen dat het hem/haar in zijn/haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Dit (gebrek aan nationale bescherming) dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot haar vrees voor M., daargelaten de geloofwaardigheid ervan, niet zouden kunnen of willen helpen.

De overige door verzoekende partij aangebrachte, en als stukken 1 tot 4 aangeduide documenten, waarmee ze haar problemen met en vrees voor M. wil staven, bevatten geen informatie omtrent en hebben geen betrekking op de beschermingsmogelijkheden voor verzoekende partij in haar land van herkomst, en zijn aldus, daargelaten of er al dan niet bewijswaarde aan kan worden toegekend, ter zake niet dienstig of nuttig. Overigens is het zeer merkwaardig dat in de attesten (onder andere) gesteld wordt dat de zaak van "vendetta" ten aanzien van de familie B. wordt gevolgd, terwijl uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er tot op heden nooit concrete problemen zijn geweest ten aanzien van verzoekende partij zelf of haar familie sinds de problemen in augustus 2014 en er zelfs nooit openlijk en rechtstreeks 'wraak'/bloedwraak/'vendetta' is uitgesproken ten aanzien van verzoekende partij en haar familie aangezien haar vader via iemand anders heeft vernomen dat de vader gezworen heeft dat hij drie keer bloed zou nemen ter vergelding.

4.3. Uit niets blijkt aldus, gelet op wat voorafgaat, en verzoekende partij toont niet aan dat het haar met betrekking tot haar verklaarde vrees voor en problematiek met M., daargelaten de geloofwaardigheid en ernst ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

4.4. Tot slot kan nog vastgesteld worden dat de asielaanvraag van de familieleden van verzoekende partij die om dezelfde redenen een asielaanvraag indienden en beroep aantekenden tegen de

weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal werd verworpen bij arrest nr. 168 159 van 24 mei 2016.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS